

DEN GLOBALE ULIGHED ER FALDET SIDEN 2003 - ULIGHEDEN VENTES AT FALDE YDERLIGERE FREM MOD 2035

De to økonomer Paolo Mauro (IMF) og Tomáš Hellebrandt (Bank of England) har i en undersøgelse set på udviklingen i indkomst-uligheden i verden under ét. De finder, at Gini-koefficienten er faldet fra 69 pct. i 2003 til 65 pct. i 2013. Derudover foretager de en fremskrivning af velstandsudviklingen i verdens lande til 2035 og vurderer på den baggrund, at Gini-koefficienten vil falde yderligere til 61 pct. i 2035. Hellebrandt og Mauro finder en tilsvarende udvikling, når de ser på et alternativt ulighedsmål, hvor man sammenligner indkomsten for de 10 procent rigeste med de 10 procent fattigste i verden. Her finder de, at den person, som lå på 90 procent fraktilen for indkomst i 2013 (den person, som er rigere end præcis 90 pct. af jordens befolkning) havde en indkomst, der var 31 gange større end personen på 10 procent fraktilen, mens de vurderer, at forholdet vil falde til at være 24 gange større i 2035. Faldet i ulighed skyldes, at mange udviklingslande (f.eks. i Afrika og Indien) oplever en højere økonomisk vækst end de avancerede økonomier som f.eks. Danmark og USA. Antallet af mennesker, der tjener mere end 8.874 dollars om året, forventes at fordobles fra 1,2 mia. i 2013 til 2,4 mia. i 2035. Antallet af mennesker, der lever under Verdensbankens fattigdomsgrænse på 1,25 dollars (i 2005-priser) om dagen, forventes at falde fra omkring 850 mio. i 2013 (svarende til 12,3 pct. af den samlede befolkning) til ca. 300 mio. personer i 2035 (svarende til 3,6 pct. af den forventede befolkning). At verdens befolkning generelt bliver rigere ses også af, at medianindkomsten næsten er fordoblet fra 1.090 købekraftskorrigerede dollars i 2003 til 2.010 dollars i 2013. Medianindkomsten forventes igen at fordobles frem til 2035, hvor Hellebrandt og Mauro skønner, at den vil være på 4.000 dollars.

Global Gini falder fra 69 pct. i 2003 til 65 pct. i 2013 og til 61 pct. i 2035

Normalt når udviklingen i økonomisk ulighed bliver diskuteret, er der fokus på uligheden i de enkelte lande. Det er sjældent, at uligheden opgøres for hele klodens befolkning samlet. De to økonomer Tomáš Hellebrandt (Bank of England) og Paolo Mauro (IMF), der er tilknyttet den amerikanske tænketank Peterson Institute for International Economics, har i en artikel¹ set på udviklingen i uligheden i verden. Dels betragter de den historiske udvikling fra 2003 til 2013 og finder, at Gini-koefficienten er faldet fra 69 pct. i 2003 til 65 pct. i 2013. Dels foretager de en fremskrivning af velstandsudviklingen i verdens lande til 2035 og vurderer på den baggrund, at Gini-koefficienten vil falde yderligere til 61 pct. i 2035, jf. tabel 1.

Tabel 1. Global indkomstfordeling i 2003, 2013 og 2035

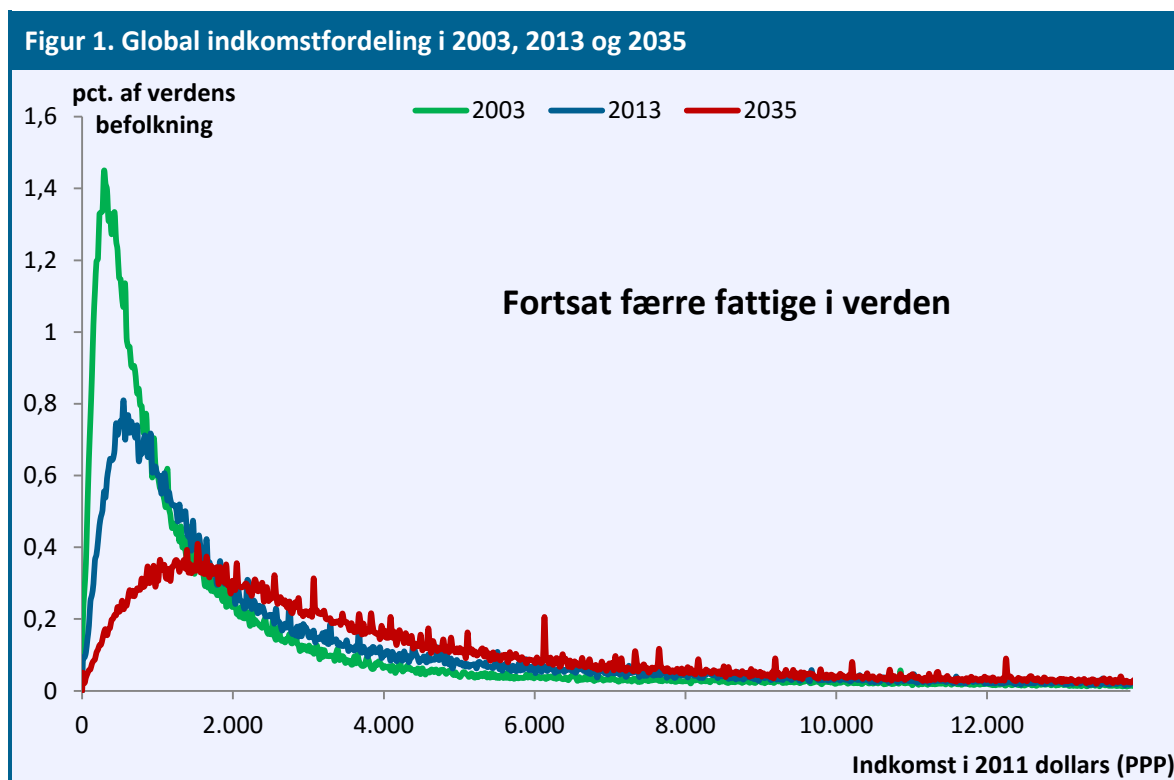
	2003	2013	2035
Medianindkomst, 2011 dollars (PPP)	1.090	2.010	4.000
Gennemsnitsindkomst, 2011 dollars (PPP)	3.451	5.375	9.112
Gini-koefficient, pct.	68,7	64,9	61,3

Kilde: Hellebrandt og Mauro: The Future of Worldwide Income Distribution, LIS Working Paper Series No. 635, april 2015

De to økonomer har udført deres ulighedsanalyse på baggrund af høj kvalitetsdata fra Luxembourg Income Study, der dækker lande, som står for 63 pct. af verdens befolkning og 80 pct. af verdens BNP i 2013, suppleret med data fra Verdensbanken. Desuden benytter de FNs befolkningsfremskrivning og økonomiske prognoser fra bl.a. OECD og IMF.

¹ Hellebrandt og Mauro: The Future of Worldwide Income Distribution, LIS Working Paper Series No. 635, april 2015. <http://www.lisdatacenter.org/wps/liswps/635.pdf>

Hellebrandt og Mauro finder en tilsvarende udvikling, når de ser på et alternativt ulighedsmål, hvor man sammenligner indkomsten for den 90. percentil (den 10 pct. rigeste) med den 10. percentil (den 10 pct. fattigste). Her finder de, at den 90. percentil i 2013 havde en indkomst, der var 31 gange større end den 10. percentil, mens de vurderer, at forholdet vil falde til at være 24 gange større i 2035.

Anm.: Befolkningen er opdelt i indkomstintervaller med en bredde på 20 dollars. Y-aksen angiver, hvor stor en andel den gruppe, der ligger i et givet indkomstinterval, udgør af hele verdens befolkning.
 Kilde: Hellebrandt og Mauro: The Future of Worldwide Income Distribution, LIS Working Paper Series No. 635, april 2015

Selvom uligheden er faldet globalt, kan man sagtens opleve, at uligheden stiger inden for de enkelte lande, f.eks. i Kina, USA og Danmark. Forklaringen er, at når man måler uligheden globalt, så indebærer en højere vækst i udviklingslande end i de avancerede økonomier, at forskellen mellem landene bliver mindre. Det udelukker dog ikke, at uligheden godt kan stige inden for landene.

Mediankinesers indkomst større end global medianindkomst i 2013

Faldet i ulighed skyldes, at mange udviklingslande oplever en højere økonomisk vækst end de avancerede økonomier. Fra 2003 til 2013 har den store velstandsfremgang i Kina haft stor betydning for at trække uligheden på verdensplan ned. Velstanden i Kina er dog blevet så høj, at flertallet af kinesere i 2013 har indkomster, der er større end den globale medianindkomst (den midterste indkomst i verden, hvis man rangerer verdens indbyggere efter indkomst). Hvis den økonomiske vækst i Kina fortsætter på et højt niveau, vil det derfor isoleret set ikke længere mindske uligheden, men tværtimod øge den lidt. Ikke desto mindre forventes det, at uligheden vil falde frem mod 2035. Det skyldes, at endnu fattigere lande (f.eks. Indien) forventes at have høj vækst.

Høj vækst i BNP pr. indbygger i Kina, Indien og Afrika syd for Sahara

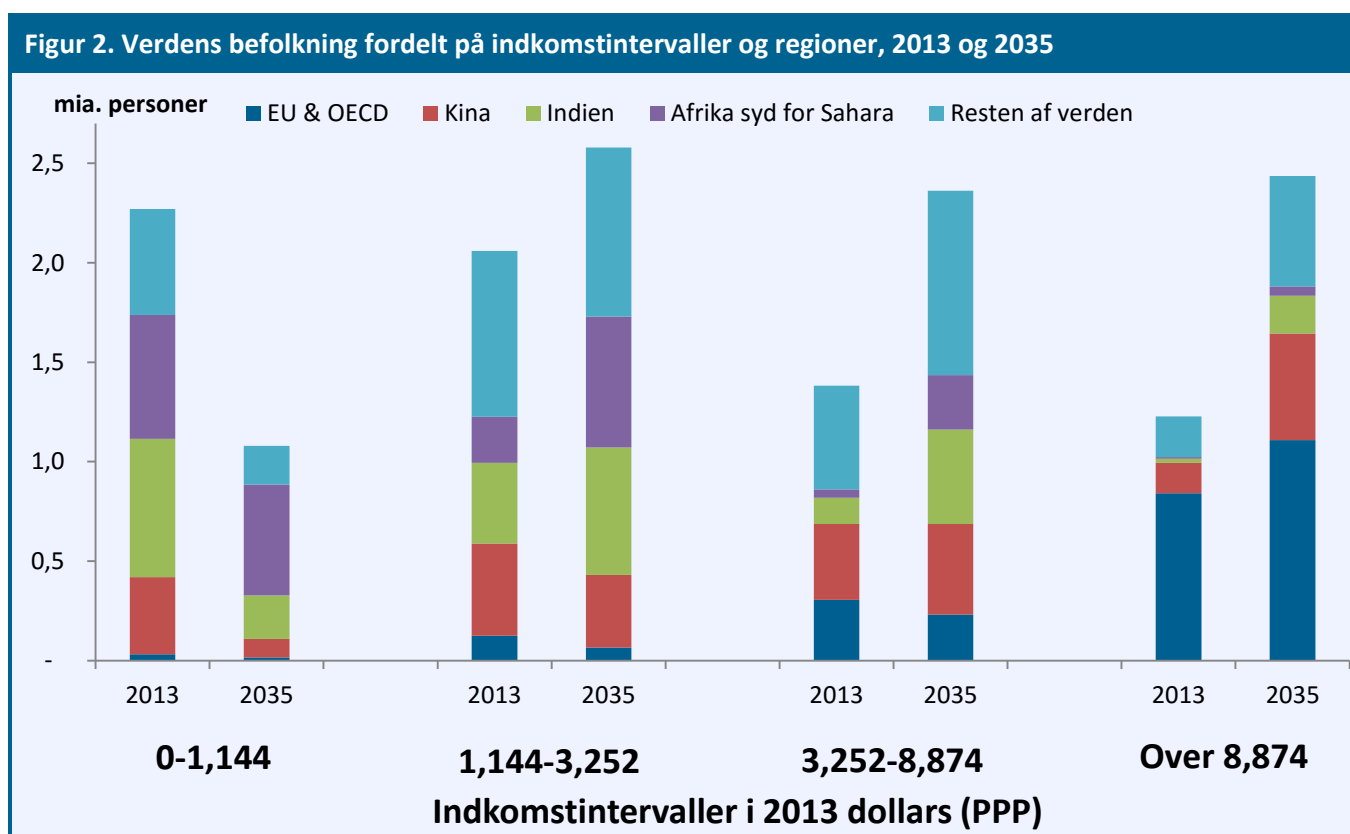
Hellebrandt og Mauro benytter en befolkningsfremskrivning fra FN. Ifølge den vil verdens befolkning øges fra 7 mia. i 2013 til 8,6 mia. i 2035. Befolkningsvæksten forventes især at ske i

fattigere dele af verden som Afrika syd for Sahara, hvor befolkningstallet forventes at stige fra 0,9 mia. i 2013 til 1,6 mia. i 2035, og Indien, mens der er betydeligt lavere befolkningsvækst i Kina og de vestlige lande. Til deres fremskrivning af økonomisk vækst, benytter Hellebrandt og Mauro især BNP-data fra OECD og Consensus Forecast.

Ud fra de hentede fremskrivninger for befolkningsvækst og BNP-vækst, udregner de to økonomer væksten i BNP pr. indbygger for 2013 til 2035. Her finder de, at de forventede vækstrater for Kina (4,4 pct. om året) og Indien (4,8 pct.) er betydeligt højere end gennemsnittet for de avancerede økonomier (1,8 pct.). Det samme gælder dog også for den gennemsnitlige vækst i Afrika syd for Sahara (3,5 pct.) på trods af den stadig høje befolkningsvækstrate. Væksten i samlet BNP i Afrika syd for Sahara forventes at være på 6 pct. om året.

Store dele af verdens befolkning bevæger sig op i højere indkomstlag

Den høje økonomiske vækst i udviklingslande betyder, at mange mennesker vil bevæge sig op i et højere indkomstlag. Antallet af personer, der tjener mellem 1.144 og 3.252 købekraftskorrigerede dollars om året, forventes at stige med omkring 500 mio. (fra godt 2 mia. personer) mellem 2013 og 2035, mens antallet, der tjener mellem 3.252 og 8.874 dollars om året, forventes at stige med knap 1 mia. personer (fra knap 1,4 mia. personer), jf. figur 2. Væksten i disse to indkomstlag sker især i Indien og Afrika syd for Sahara. Antallet af mennesker, der tjener mere end 8.874 dollars om året, forventes at fordobles fra 1,2 mia. i 2013 til 2,4 mia. i 2035, heraf mange i Kina og de avancerede økonomier.

Kilde: Hellebrandt og Mauro: The Future of Worldwide Income Distribution, LIS Working Paper Series No. 635, april 2015

Stigningen i størrelsen af de tre øverste indkomstlag betyder, at selv om verdens befolkning forventes at stige med 1,6 mia. personer frem mod 2035 (fra 7 mia. personer i 2013), forventes antallet af mennesker, der har en indkomst under 1.144 købekraftskorrigerede dollars om året at falde med knap 1,2 mia. personer, hvilket er godt en halvering fra et udgangspunkt på knap 2,3 mia. personer.

Antallet af mennesker under Verdensbankens fattigdomsgrænse mere end halveres

Tilsvarende forventes antallet af mennesker, der lever under Verdensbankens fattigdomsgrænse på 1,25 dollars (i 2005-priser) om dagen, at falde fra omkring 850 mio. i 2013 (svarende til 12,3 pct. af den samlede befolkning) til ca. 300 mio. personer i 2035 (svarende til 3,6 pct. af den forventede befolkning).

Medianindkomst fordobles fra 2003 til 2013 og igen til 2035

At verdens befolkning generelt bliver rigere ses også af, at medianindkomsten næsten er fordoblet fra 1.090 købekraftskorrigerede dollars i 2003 til 2.010 dollars i 2013. Medianindkomsten forventes igen at fordobles frem til 2035, hvor Hellebrandt og Mauro vurderer, at den vil være på 4.000 dollars. Gennemsnitsindkomsten er også steget kraftigt fra 3.451 dollars om året i 2003 til 5.375 dollars i 2013. Den forventes at stige yderligere til 9.112 dollars i 2035.

Boks 1. Ulighedsfremskrivning

Hellebrandt og Mauro tager i deres fremskrivning udgangspunkt i indkomstfordelingerne i de enkelte lande i 2013 og fastholder disse frem til 2035. De ændringer, som de analyserer, skyldes således kun forskelle i landenes forventede velstands- og befolkningsudviklinger. Når lande med lav gennemsnitsindkomst forventes at have en højere vækst i BNP pr. indbygger frem mod 2035, vil det reducere verdens ulighed.

De anerkender, at indkomstfordelingerne i de enkelte lande næppe vil være konstante, men anfører, at det er svært at skabe kvalificerede fremskrivninger, og at der f.eks. ikke er nogen klar sammenhæng mellem udviklingen i ulighed i et land og dets økonomiske vækst.

”There is strong evidence to suggest that economic growth has no systematic effect on the distribution of incomes one way or the other.”

Hellebrandt og Mauro: The Future of Worldwide Income Distribution, LIS Working Paper Series No. 635, april 2015

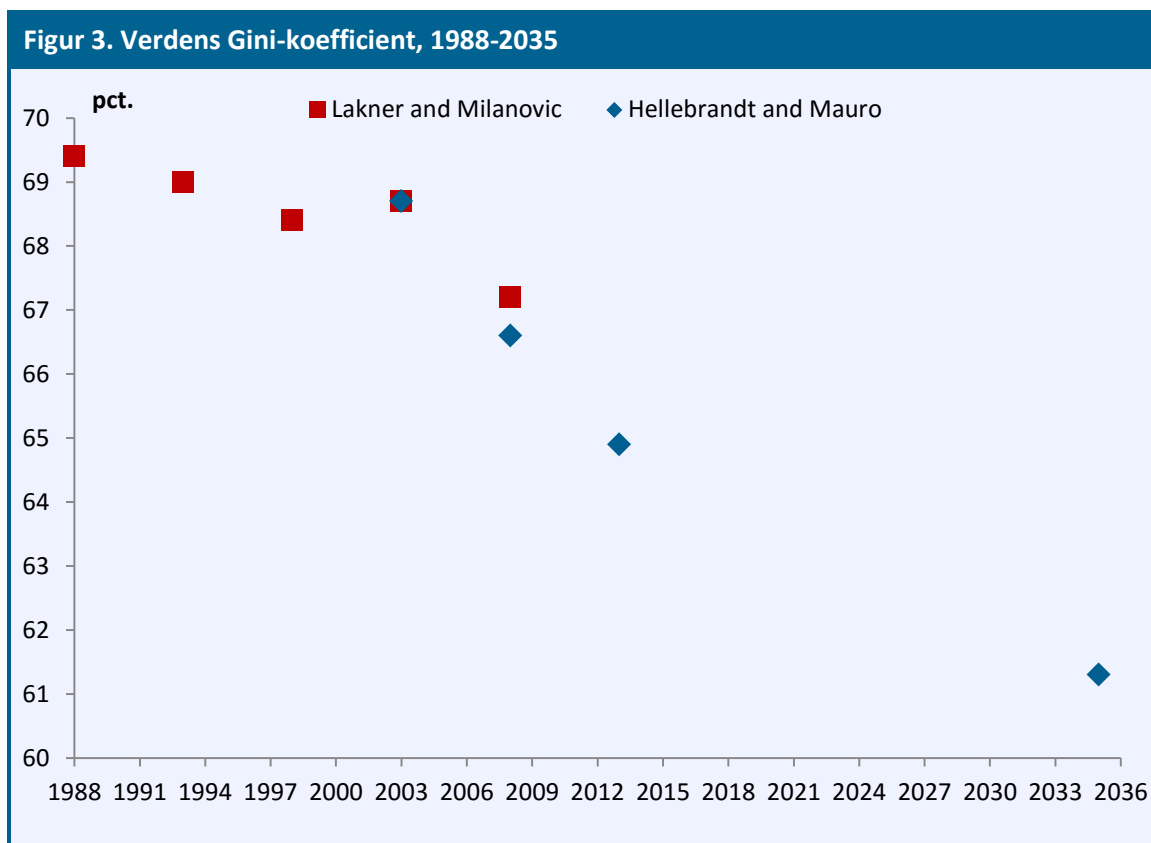
Hellebrandt og Mauro vurderer, at selv om der skulle ske betydelige stigninger i uligheden i mange af verdens lande enkeltvis, ville det ikke være nok til at forhindre verdens ulighed i at falde frem mod 2035. Således finder de, at uligheden skulle stige med 6,3 pct.point i alle verdens lande, for at kunne opveje den nedadgående effekt. En så stor stigning i uligheden i landene enkeltvis, vurderer de, er usandsynlig.

Udviklingen i ulighed før 2003

Hellebrandt og Mauro har kun beregnet udviklingen i ulighed tilbage til 2003. De henviser til en anden analyse af verdens ulighed skrevet af Lakner og Milanović (2013)², der har resultater, de vurderer, er nogenlunde konsistente med deres egne for 2003 og 2008. Ud fra dette vurderer de, at faldet i verdens ulighed først for alvor begyndte omkring årtusindeskiftet, mens udviklingen fra 1988 til slutningen af 1990'erne var mere flad. Se figur 3. Det skal bemærkes, at et andet studie foretaget af Pinkovskiy og Sala-i-Martin finder et fald i den globale ulighed fra 1970 og frem³.

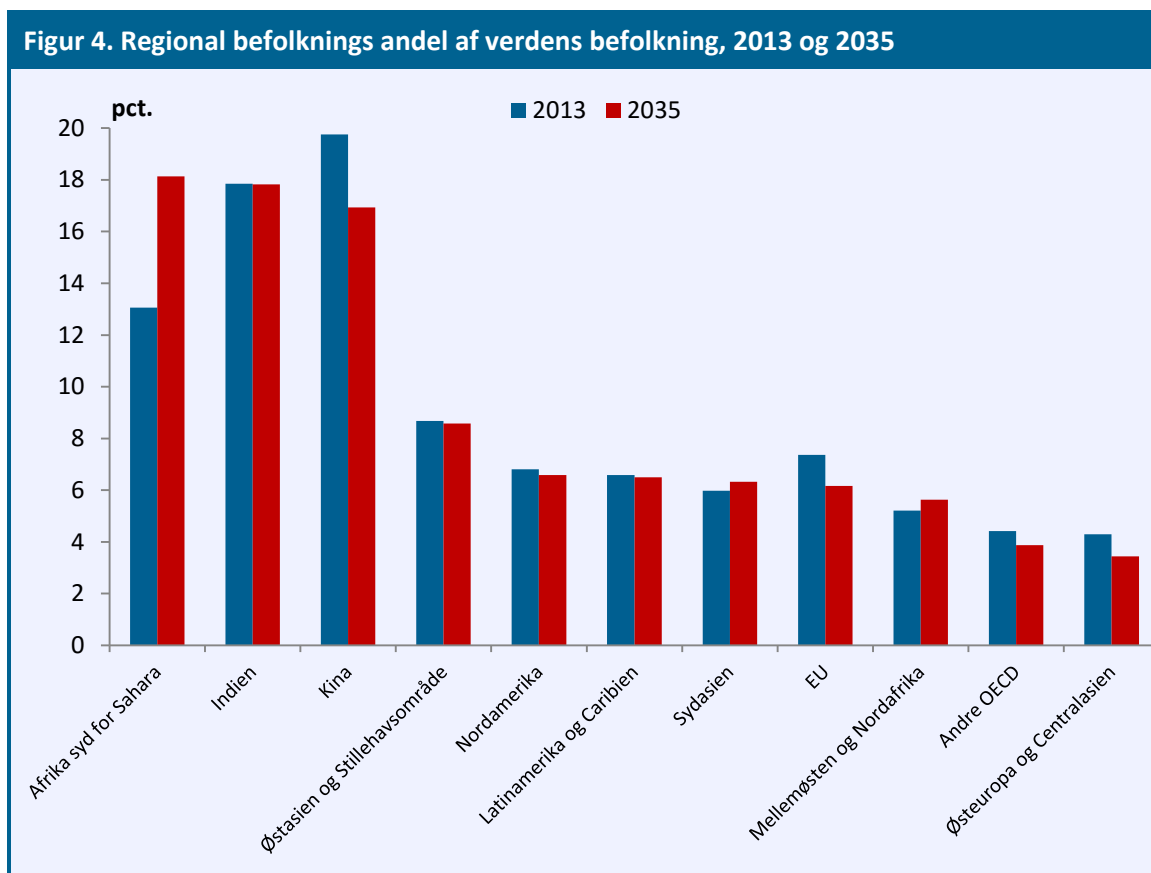
² Lakner og Milanović: Global Income Distribution: From the Fall of the Berlin Wall to the Great Recession, World Bank Working Paper no. 6719, 2013.

³ Pinkovskiy og Sala-i-Martin: Parametric Estimations of the World Distribution of Income, NBER Working Paper No. 15433, October 2009

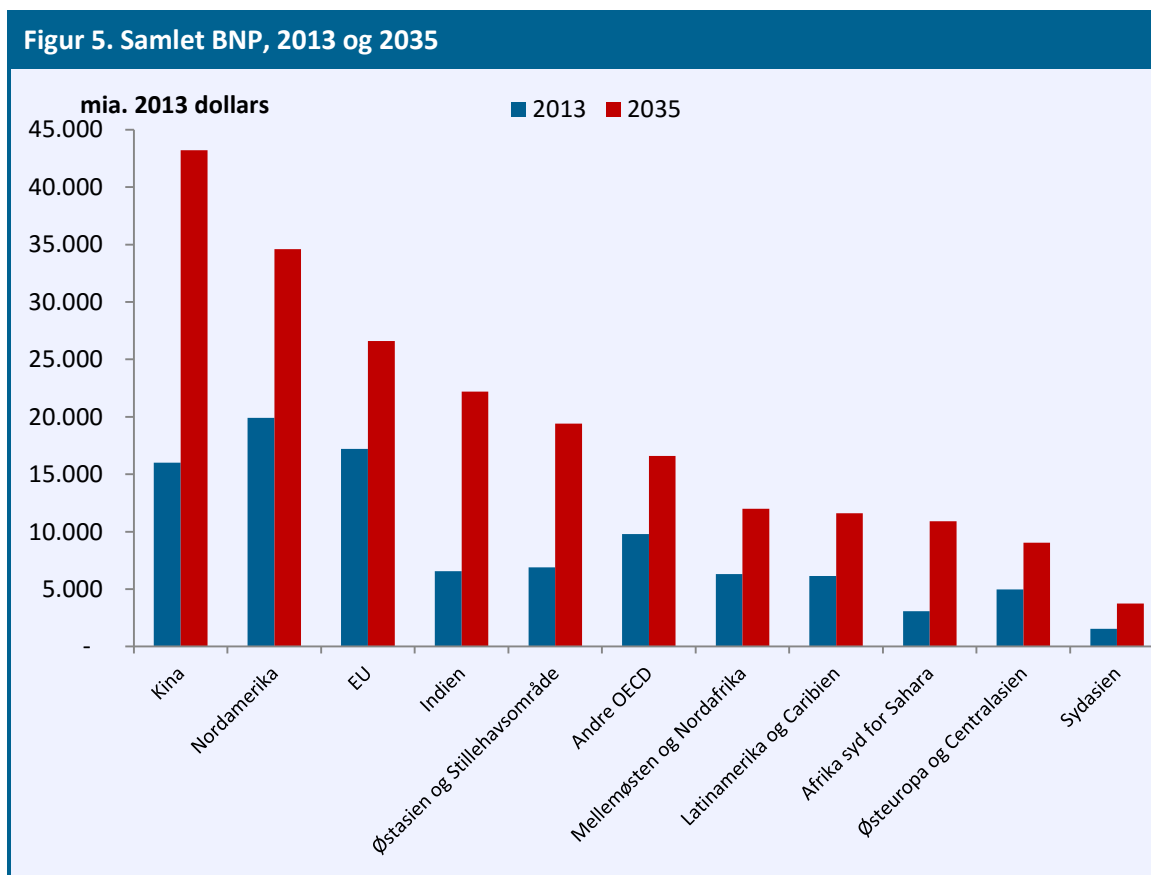

Kilde: Hellebrandt og Mauro: The Future of Worldwide Income Distribution, LIS Working Paper Series No. 635, april 2015

Appendiks.

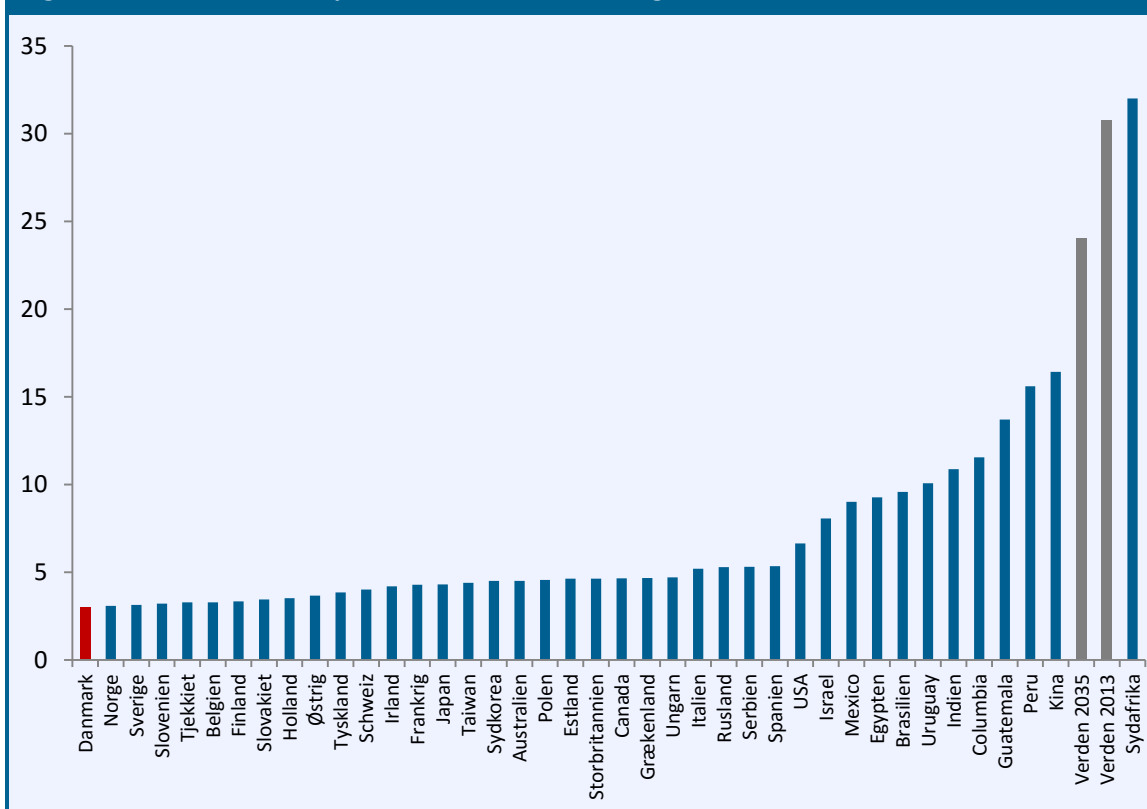

Kilde: Hellebrandt og Mauro: The Future of Worldwide Income Distribution, LIS Working Paper Series No. 635, april 2015

Kilde: Hellebrandt og Mauro: The Future of Worldwide Income Distribution, LIS Working Paper Series No. 635, april 2015

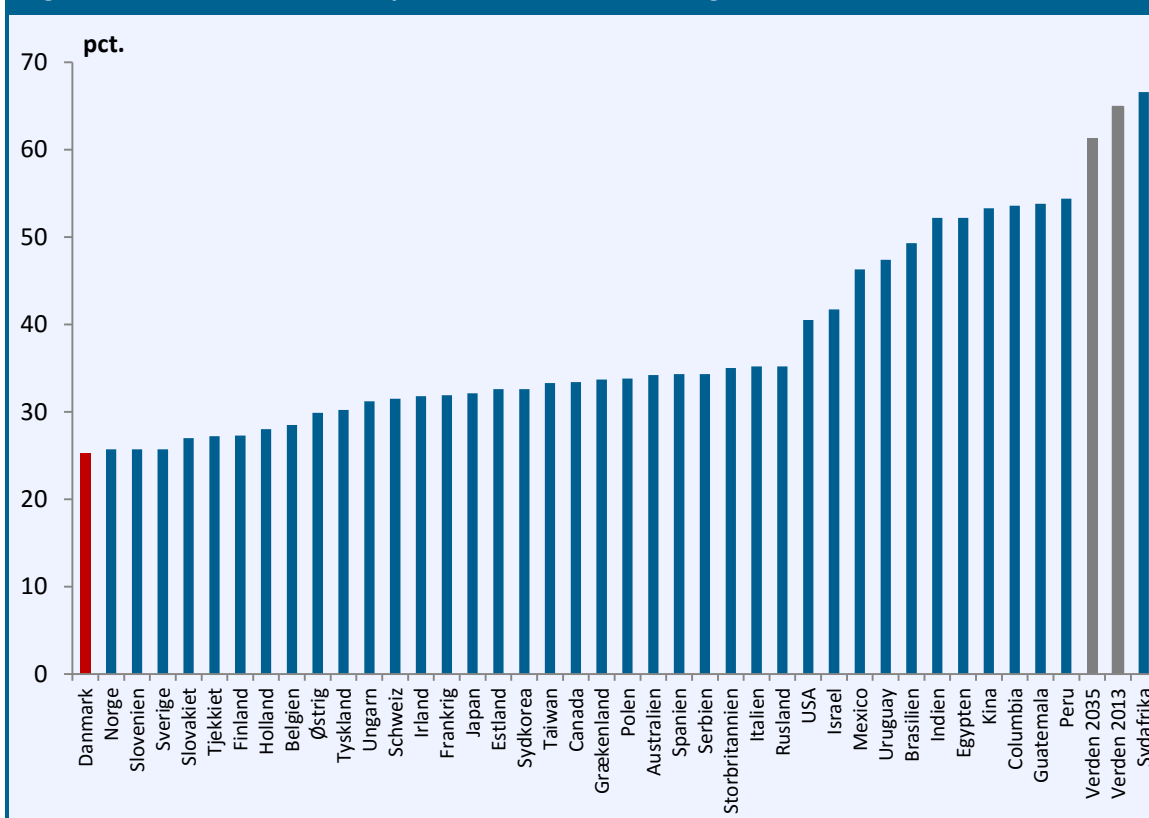
Figur 6. 90:10 ratio for disponibel indkomst i slutningen af 2000'erne

Anm.: Data for nogle lande er fra starten til midten af 2000'erne: Belgien (2000), Guatemala (2006), Indien (2004), Kina (2002), Peru (2004), Sydkorea (2006), Schweiz (2004), Sverige (2005), Tjekkiet (2004), Ungarn (2005), Uruguay (2004) og Østrig (2004)

Kilde: Hellebrandt og Mauro: The Future of Worldwide Income Distribution, LIS Working Paper Series No. 635, april 2015

Figur 7. Gini-koefficient for disponibel indkomst i slutningen af 2000'erne

Anm.: Data for nogle lande er fra starten til midten af 2000'erne: Belgien (2000), Guatemala (2006), Indien (2004), Kina (2002), Peru (2004), Sydkorea (2006), Schweiz (2004), Sverige (2005), Tjekkiet (2004), Ungarn (2005), Uruguay (2004) og Østrig (2004)

Kilde: Hellebrandt og Mauro: The Future of Worldwide Income Distribution, LIS Working Paper Series No. 635, april 2015